

έργασίας θὰ διατηρήσῃ τὴν ἑαυτοῦ καὶ τὴν τῶν ἀπογόνων του ὑγείαν καὶ θὰ ἔχῃ πάντοτε τὴν ἐσωτερικὴν ἐκείνην εὐχαρίστησιν καὶ ἀταραξίαν, ἵτις ἀποτελεῖ τὴν ἀληθινὴν εὐτυχίαν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. Τὸ συναίσθημα τοῦτο τῆς διαφροῦ εὐχαριστήσεως διατηρεῖται μόνον διὰ τῆς λελογισμένης καὶ σκοπίου ἐργασίας, οὐχὶ διὰ τῆς βιαστικῆς, ταραχώδους καὶ μόνον χάριν τοῦ μισθοῦ γινομένης. Ἀρχαιότεροι φιλόσοφοι προσεπάθησαν νὰ σώσωσι τὴν θείαν δικαιοσύνην ἐκ τῆς παρεννοήσεως, διὰ τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου τούτου ἀνίσως καὶ δυσαν-

λόγως διεμοιράσθησαν μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, δικαιολογοῦντες τὴν ἀνισότητα καὶ δυσαναλογίαν ταύτην. Τὸ καὶ ἡμᾶς, θεωροῦμεν ὅλως περιττὸν τὴν «δικαιολόγησιν» ταύτην· ἡ θεία δικαιοσύνη εἶνε καὶ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ πάντοτε καταφανής. «Ἐκαστος ἄγνωτος φέρει ἐν ἑαυτῷ τὴν εὐτυχίαν του καὶ δύναται, ὅταν θέλῃ, νὰ τὴν ἀπολαύσῃ. Τὸ δὲ μέγα ἡμῶν καθῆκον εἶνε νὰ καθιστᾶμεν διὰ σκοπίου ἀγωγῆς τοὺς ἀνθρώπους ίκανούς νὰ ζητῶσιν ἐν ἑαυτοῖς τὴν εὐδαιμονίαν των.

Δρ. ΕΡΜΑΝΝΟΣ ΚΛΕΓΚΕ.

ΕΚ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ ΤΟΥ ΣΤΑΝΛΕΥ.

SΤΑΡΤΗΝ ἥδη φοράν λαμβάνει ὁ πεπολιτισμένος κόσμος μέγα ἔργον τοῦ Στάνλεϋ, ἀποκαλύπτον εἰς τὰ ἔκπληκτα ὅμματα τοῦ ἀναγνώστου νέον, τέως ἄγνωστον καὶ παντάπασιν ἀνεξερεύνητον κόσμον καὶ μαρτυροῦν περὶ τῆς ἀκαταβλήτου δυνάμεως τοῦ ἐρευνητοῦ, ἵτις ὑπερνικὴ πᾶν κώλυμα καὶ δλιγωρεῖ παντὸς κινδύνου. 'Ἐν ἑτει 1870 εἰσέδυσεν ὁ Στάνλεϋ κατὰ πρώτην φορὰν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀφρικῆς πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ Λιβιγγτῶνος, ἀφοῦ δὲ κατώρθωσε τὸν σκοπόν του τοῦτον, ἐδημοσίευσε τότε ὑπὸ τὸν τίτλον «Πῶς ἀνεῦρον τὸν Λιβιγγτῶνα» σπουδαιότατον ἔργον, ὅπερ ἀνύψωσε δικαίως τὸ ὄνομά του εἰς τὴν πρώτην τάξιν τῶν ἐρευνητῶν. Τὸ περιεχόμενον τοῦ βιβλίου ἐκείνου ἐφάνη τοῖς συγχρόνοις τοσοῦτον ἀπίστευτον, ὥστε ὁ Στάνλεϋ ἡναγκάσθη νὰ δημοσιεύσῃ ὅλας τὰς πρὸς τοὺς συγγενεῖς του ἐπιστολὰς τοῦ Λιβιγγτῶνος ὅπως ἀφαιρέσῃ πᾶσαν ἀμφιβολίαν περὶ τῆς ἀληθείας τῶν γραφομένων του. 'Ἐν ἑτει 1875 ἐπεχείρησε τὸ δεύτερον ταξείδιόν του εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀφρικῆς, περιέπλευσε πρῶτος αὐτὸς ἐκ τῶν Εὐρωπαίων τὴν λίμνην Victoria-Nyanza καὶ μέρος τοῦ Ταγγανίκα καὶ ἀνεφάνη πάλιν τῷ 1877 εἰς τὴν δυτικὴν ἀκτὴν παρὰ τὸ στόμιον τοῦ Κόγγου. Ἄνεκάλυψε μίαν ἐκ τῶν μεγίστων φλεβῶν τῆς γῆς μεδ' ἐνός λίαν ἐκτεταμένου συμπλέγματος ποταμῶν. Τὸ δημοσιευθὲν τότε δεύτερον ἔργον του ὑπὸ τὸν τίτλον «Διὰ τῆς σκοτεινῆς ἡπείρου» ἐνεπούῃσε τὴν αὐτὴν ως τὸ πρῶτον ἐντύπωσιν. 'Ἡ τέως ἄγνωστος καὶ ὄντως σκοτεινὴ εἰς τὰ ὅμματα ἡμῶν κεντρώα Ἀφρικὴ κατὰ πρώτην τότε φορὰν ἐφωτίσθη καὶ ἐγνωρίσθη ἡμῖν. 'Ἐν ἑτει 1879 ἐπανέλαβεν ὁ Στάνλεϋ τὸ εἰς τὴν δυτικὴν Ἀφρικὴν ταξείδιόν του, ὅπως λάβῃ κατοχὴν τῆς ὑπὸ αὐτοῦ ἀνακαλυφθείσῃς παρὰ τὸν Κόγκον χώρας διὰ τὸν βασιλέα τοῦ Βελγίου. Τὸ τότε δημοσιευθὲν ἔργον του «ὁ Κόγκος» δὲν περιέχει μὲν μεγάλας ἀνακαλύψεις ὅπως τὰ δύο πρότερα, εἶνε δημῶς διὰ τὰς λεπτομερεῖς περιγραφὰς τῆς χώρας καὶ τῶν κατοίκων καὶ διὰ τὴν ἀναγραφὴν τῶν πολυτεών τοῦ ἐρευνητοῦ παρατηρήσεων ἄξιον τοῦ πλείστου ἐνδιαφέροντος.

"Ηδη πρόκειται ἡμῖν τὸ νεώτατον ἔργον τοῦ Στάνλεϋ «Ἐν τῇ σκοτεινοτάτῃ Ἀφρικῇ»,*) τὸ δημοσιευθὲν ἐσχάτως εἰς δύο δγκώδεις τόμους ἐν οἷς περιγράφεται

*) Ἡ γερμανικὴ μετάφρασις τοῦ ἔργου τούτου: «Im dunkelsten Africa. Aufsuchung, Rettung und Rückzug Emin Pascha's. Von H. M. Stanley.» Ξεδόθη ἐν Λειψίᾳ παρὰ τῷ ἐκδότῃ F. A. Brockhaus, καὶ τιμᾶται Μάρκ. 22½.

λεπτομερῶς τὸ τελευταῖον ταξείδιον ὅπερ ὁ μέγας ἔξερευνητὴς τῆς Ἀφρικῆς ἐπεχείρησε τῷ 1887 ἐκ δυσμῶν καὶ συνεπλήρωσε τῷ 1889 μετὰ τριῶν σχεδὸν ὀλοκλήρων ἐνιαυτῶν ἀπιστεύτους μόχθους καὶ ἀνηκούστους κακουχίας. 'Ο Στάνλεϋ αὐτὸς ὑπολογίζει μετ' ἀκριβείας τὸν κατὰ τὸ τελευταῖον τοῦτο ταξείδιον διανυθέντα δρόμον εἰς μόνον 9703 χιλιόμετρα, ἐνῶ κατὰ τὰς προτέρας αὐτοῦ διὰ τῆς Ἀφρικῆς πορείας διήνυσε 16,000 χιλιόμετρα. 'Άλλ' ὁ ἀναγινώσκων τὸ νεώτατον τοῦτο ἔργον τοῦ Στάνλεϋ ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ τῶν ἑτῶν 1875 καὶ 1877 πείνεται ὅτι τὸ τελευταῖον τοῦτο ταξείδιον οὐδαμῶς ὑπολείπεται, ἵσως δὲ καὶ ὑπὸ πολλὰς ἐπόψεις ὑπερβάνει πάντα τὰ πρότερα ἡρωϊκὰ κατορθώματα τοῦ μεγίστου τῆς Ἀφρικῆς ἐξερευνητοῦ.

Εισάγοντες τοὺς ἡμέτέρους ἀναγνώστας εἰς τὸ νεώτατον τοῦτο ἔργον τοῦ Στάνλεϋ, ἀρχόμενα ἀπὸ τῶν γεγονότων ἐκείνων, τῶν ὁποίων τὸ θέατρον ὑπῆρχεν τὰ σκοτεινότατα δάση τῆς κεντρώας Ἀφρικῆς.

Ἐίνε ἡδη γνωστὸν ἀπὸ πολὺ οὖ τοῖς ἡμέτέροις ἀναγνώσταις, ὅτι ὁ Στάνλεϋ ἤγαγε τὸ στράτευμά του εἰς Ἰαμβούνιαν, σειράν τινα χωρίων παρὰ τῷ Ἀρουβίμῃ, τῷ παραποτάμῳ τοῦ Κόγκου. 'Εντεῦθεν ἥθελε νὰ προχωρήσῃ εἰς τὴν Ἀλβέρτου Λίμνην, ὥρισε δὲ δι' ἀγγελιαφόρων τῷ Ἐμίν Πασσᾶ ως μέρος συναντήσεως τὸ παρὰ τῇ νοτίᾳ ἀκρῷ τῆς Λίμνης κείμενον Καβάλλι. 'Ο Τιππου-Τιβ, ὁ γνωστὸς ἀρχηγὸς τῶν Ἀράβων εἶχεν ὑποσχεθῆ 600 ἀνδρας διὰ τὴν πορείαν μέχρι τῆς Λίμνης τοῦ Ἀλβέρτου. 'Άλλα πρὶν ἡ οὗτοι ἐμφανισθῶσιν, ἐξεκίνησεν ὁ Στάνλεϋ μὲ προφυλακήν 389 ἀνδρῶν καὶ 357 ὀπλιών, ἐνός τηλεβόλου καὶ ἐνός ἀναλυτοῦ πλοιαρίου, ὅπως φέρῃ τὴν ταχίστην βοήθειαν. 'Ο ταγματάρχης Barttelot ἐμελλε νὰ ἐπακολουθήσῃ μὲ τὴν ὀπισθοφυλακήν.

Τῇ 28. Ιουνίου 1887 ἐσταμάτησεν ἡ φάλαιγξ εἰς τὰ ἐσχάτα τῶν χωρίων τῆς Ἰαμβούνιας.

«Ποῖος εἶνε ὁ δρόμος, ὁ δῆμος;» ἡρώτησεν ὁ Στάνλεϋ τὸν ἡγούμενον τῆς πορείας «Κιραγγόσι», ὅστις ἐφόρει ἐλληνικὴν στολὴν καὶ ἐλληνικὴν περικεφαλαίαν ως ὁ Ἀχιλλεύς.

«Ἄντος ἐδῶ, ὅστις ἄγει πρὸς ἀνατολὰς» ἀπήντησεν οὗτος.

«Πόσας ὥρας ἀπέχει τὸ πλησιέστατον χωρίον;»

«Μόνος ὁ Θεός τὸ ζεύρει,» ἀπήντησεν ὁ ὁδηγός.

«Δὲν γνωρίζεις κανὲν χωρίον ἢ ἀνοικτόν τι μέρος κατ' αὐτὴν τὴν διεύθυνσιν;»

«Κανέν. Και πόθεν νὰ τὸ γνωρίζω;»

Αὐτὰ ἡσαν ὅλα ὅσα ἤξευρεν ὁ ἐμπειρότατος τῶν τόπων ἐξ ὅλης τῆς φάλαγγος.

«Ἐμπρὸς λοιπόν, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεὸς μαζῆ μας!»

Αἱ σάλπιγγες ἤχησαν καὶ μετ' ὀλίγον εἰσέδυσεν ἡ φάλαγξ εἰς τὸ πυκνὸν δάσος, τῇ 28. Ιουνίου.

Ἄπο τῆς 28. Ιουνίου μέχρι τῆς 5. δεκεμβρίου, ἥτοι ἐπὶ 160 ὅλας ἡμέρας, ἔβαδιγεν ἡ ἐμπροσθόφυλακή δι' ἀπεράντου, σκοτεινοῦ καὶ πυκνοτάτου δάσους, χωρὶς νὰ ἴδῃ οὐδὲ τεμάχιον ἀνοικτῆς ὑπαίθρου χώρας. «Μία ἀφρικανικὴ ὁδός» γράφει ὁ Στάνλεϋ «εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον στενὴ ἀτραπός, ἥτις πατούμενη κατὰ τὴν ἔηραν ὥραν τοῦ ἔτους καθίσταται λειοτάτη καὶ σκληρότητη ὡς ἡ δι' ἀσφάλτου ἐστρωμένη ὁδός. Ἐπειδὴ οἱ θαγενεῖς πορεύονται συνήθως ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου, οὕτως ὥστε ἔκαστος ἀκολουθεῖ τὰ βήματα τοῦ προπορευομένου, ἡ ἀτραπὸς ἔχει πλάτος μόλις 30 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου. Ὁταν ἡ ἀτραπὸς ἥναι παλαιά, ὅμοιαζει πρὸς στενὸν ὄφιοιδὲς αὐλάκιον. Εὐθεῖά τις ὁδὸς θὰ ἥτο κατὰ τὸ τρίτον περίπου βραχυτέρα τῆς ἀτραποῦ, δι' ἣς συνήθως πορεύονται οἱ θαγενεῖς. Τοιοῦτον εὐθύνυν δρόμον ἡλπίζομεν ὅτι θὰ εὑρωμεν ὅτε ἐξεκινήσαμεν ἐκ τοῦ ὄχυροῦ παρὰ τῇ Ιαμβούνιᾳ στρατοπέδου, διότι κατὰ τέσσαρας προηγουμένας ἐκστρατείας εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀφρικῆς ἔσχομεν πάντοτε τὸ εὐτύχημα νὰ παρακολουθήσωμεν τοιαύτην ἀτραπὸν ἐπὶ ἔκαστοντάδας μιλίων. Ἐπορεύθημεν λοιπόν, κατ' ἀλλεπαλλήλους λόχους, ἀκολουθοῦντες ἔκαστος τὰ βήματα τοῦ προπορευομένου. «Ἔκαστος λόχος εἶχε τὰς σημαίας του, τὸν σαλπιγκτήν του καὶ τὸν τυμπανοκρούστην του καὶ ὡρι-

σμένον ἀριθμὸν περισσευόντων, ἐνῷ 50 ἑκλεκτοὶ ἀνδρες προηγούντο ὡς ἐμπροσθόφυλακή, ἔχοντες δρέπανα καὶ πελέκεις, ὅπως κόπτωσι τὰ νεώτερα δένδρα, ἀποσπῶνται ἀπὸ τῶν κορμῶν τῶν δένδρων λαριδίας φλοιοῦ μίαν παλάμην πλατείας^{*)} ἀπομακρύνωσι πάντας τοὺς κλάδους τοὺς διακωλύοντας τὴν ἐλευθέραν διάβασιν εἰς ἔκαστοντάδας φορτωμένους φορεῖς, ἀποκόπτωσι δένδρα χρησιμεύσοντα διὰ τὴν διάβασιν ποταμῶν καὶ μετὰ τὸ πέρας τῆς ἡμερησίας πορείας οἰκοδομῶσι τὰς σκηνὰς (καλύβιας) τοῦ στρατοπέδου. Ἡ ἐμπροσθόφυλακή ὥφειλε νὰ ἀναζητῇ τὴν ἀτραπόν, ὅσακις δὲ δὲν εὑρίσκετο τοιάτη, ὥφειλε νὰ ἐκλέγῃ τὰ λεπτότατα μέρη τῶν συνδένδρων καὶ νὰ διανοίγῃ δύον τάχιστα τὸν δρόμον εἰς τοὺς ἐπακολουθοῦντας, διότι εἶνε ἐκτάκτως ἐπίμοχθον εἰς τοὺς φέροντας βαρέα φορτία ἐπὶ τῆς κεφαλῆς νὰ σταματῶσιν ἐν τῇ φλοιοερῇ ἐκείνῃ ἀτμοσφαίρᾳ. Ἄν τι συνδενδρίαι καὶ αἱ λόχραι εἶναι πανταχοῦ πυκναί, ἡ ἐμπροσθόφυλακή ὀρχίζει ἀμέσως νὰ κατακόπτῃ πᾶν τὸ προστυχόν, δύον δήποτε ἀδιαπέραστον καὶ ἀν εἶνε τὸ μέρος τοῦ δάσους, διὰ νὰ διανοίξῃ τάχιστα τὸν δρόμον, ἀλλως ἐγείρεται ἀπαίσιος γογγυσμὸς μεταξὺ τῶν ἀνυπομονούντων φορέων.»

Άλλ' ἡ ὄνομασία «δάσος» δὲν ἀρκεῖ καθ' ὅλου εἰς ἡμᾶς, ὅπως ἐννοήσωμεν τὰς δυσχερείας καὶ τοὺς μόχθους τῆς πορείας. Ἡ Ἀφρικὴ ἔχει διάφορα δάση κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἡττον πυκνά· ἀλλὰ περὶ τῆς φύσεως τοῦ παρὰ τῷ Ἀρούβιμη καὶ τῷ Ἀνω Κόγκω δάσους ἵνα λαβῶσιν ιδέαν τινὰ οἱ ἀναγνῶσται ἡμῶν, παραδέτομεν ἐνταῦθα ἐν πιστῇ μεταφράσει ἀποσπάσματά τινα τῆς ὑπὸ τοῦ Στάνλεϋ γενομόνης περιγραφῆς αὐτοῦ.

^{*)} Σημεῖον πρὸς δόηγίαν τῶν ἀκολουθούντων.

(Ἐπειτα συνέχεια.)

ΕΑΡΙΝΑ ΚΥΜΑΤΑ.

Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΒΑΝ ΤΟΤΡΓΕΝΙΕΦ.

(Συνέχεια.)

Η συζήτησις ἔγεινε πολλάκις θορυβώδης μεταξὺ τῶν δύο μαρτύρων, διήρκεσε δὲ περισσότερον τῆς μιᾶς ὥρας. Ἐπὶ τέλους δραμ. Οι Βαρδόνος φὸν Δένγχωφ καὶ ὁ κύριος Σανίν φειλον τὴν ἐπορένην ἡμέραν, κατὰ τὰς δέκα πρὸ μεσημβρίας, νὰ μονομαχήσωσι μὲ πιστόλια εἰς μικρόν τις δάσος παρὰ τῷ Ηαναύ καὶ δὴ ἐξ ἀποστάσεως εἴκοσι βημάτων. «Ἔκαστος δὲ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ πυροβολήσῃ δίς, ἀμαρτίας ἡ οἵτινες δοδοῦς φοριμένον τι σημεῖον ὑπὸ τῶν μαρτύρων. «Οφειλον δὲ νὰ κάμωσι χρήσιν συνήθων πιστολίων.

Ο κύριος φὸν Ρίχτερ ἀπῆλθεν. «Ο δὲ Πανταλεόνε νεθριμένων ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ παρακειμένου κοιτῶν καὶ ἀνεκοίνωσε τῷ Σανίν τὰ ἀποτελέσματα τῆς συζήτησεως, μεδ' ὅ ἀνεφώνησε:

«Γάρο Russo, bravo giovanotto! Θὰ νικήσεις.»

Μετά τινας στιγμὰς ἐπορεύοντο ἀμφότεροι εἰς τὸ ζαχαροπλαστεῖον τῆς κυρίας Ροσέλλη. «Ο Σανίν ἀπήγησε παρὰ τοῦ Πανταλεόνε τὴν ὑπόσχεσιν, νὰ φυλάξῃ μυστικήν τὴν περὶ τῆς μονομαχίας ὑπόθεσιν. «Ἡ μόνη δὲ ἀπάντησις τὴν δοιάσιν ἔδωκεν ὁ γέρων συνιστάτο εἰς τὸ διὰ ὑψώσεως τοὺς δακτύλους, καὶ ἀνοιγοκλείων τοὺς δραχμούς του ἐψιλόρισε: «segretezza, segretezza!» («ἔχεμόθεια!») «Ο γέρων ἐφαίνετο ἀνανέασας, ἐκινεῖτο ἀλειφρότερον καὶ ζωηρότερον τοῦ συνήθους. «Ολα αὐτὰ τὰ ἔκτακτα, εἰ καὶ δυσάρεστα συμβάντα μετέφερον αὐτὸν εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ὅτε καὶ αὐτὸς ἀλλάμβανεν ἀκόμη καὶ ἐδίδε προκλήσεις εἰς μονομαχίαν — ἐννοεῖται ἐπὶ τῆς σκηνῆς. «Ος γνωστόν, οἱ βαρύτονοι εἶναι φοβεροί παλληκαράδες ἐπὶ τῆς σκηνῆς.

19.

Ο Αἰμιλίος ἔδραψε πρὸς συνάντησιν τοῦ Σανίν — τὸν δόποιον περιέμενε περισσότερον ἀπὸ μίαν ὥραν παραμονεύων — καὶ ἐψιλόρισεν αὐτῷ ταχέως εἰς τὸ οὖς, ὅτι ἡ μήτηρ του δὲν ἤξευρε τίποτε περὶ τῶν χθεσινῶν συμβάντων καὶ ἐπορένως δὲν πρέπει ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς νὰ γείνῃ κανεὶς ὑπαινιγμός, προσέθηκε δὲ ὅτι ἐπέμφθη πάλιν εἰς τὸ κατάστημα τοῦ κυρίου Κλέβερ, αὐτὸς δύμας δὲν θέλει νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ ἀλλὰ θὰ κρυφθῇ εἰς κανένα μέρος. Αἴφου ἀνεκούνωσεν εἰς τὸν Σανίν πάντα ταῦτα ταῦτα ἐντὸς δλίγων δευτερολέπτων, ἐφίρθη ἀφρνης εἰς τὰς ἀγκάλας του, τὸν ἐφίλησεν δόλος τεταραγμένος καὶ ἐξῆλθε δροματίσεις εἰς τὴν δόδον.

«Οτε ὁ Σανίν εἰσῆλθεν εἰς τὸ ζαχαροπλαστεῖον, ἤλθε πρὸς αὐτὸν ἡ Τζέμμα, καὶ ἤθελε νὰ τῷ εἴπῃ κάτι τι ἀλλὰ δὲν ἤδυνατο. Τὰ χειλὰ της ἐτρέμοντο δλίγων τι καὶ οἱ δραχμαί της ἐστρέφοντο ἀνήσυχοι τῇδε κακεῖσε. «Ο Σανίν ἔσπευσε νὰ τὴν καθηδυχάσῃ μὲ τὴν διαβεβαίωσιν ὅτι δὴλ ἡ ὑπόθεσις ἔχωμαλίσθη ὅτι ἐθερήθη ὡς — παιδικὴ ἀνονσία.»

«Ητο κανεὶς σήμερα ζε δωμάτιον σας;» ἤρωτησεν ἡ Τζέμμα.

«Ναι, ἡτο κάποιος ἀλλὰ ἐξηγήθημεν καὶ ἤλθομεν εἰς λίαν εὐάρεστα ἀποτελέσματα.»

«Η Τζέμμα ἐπέστρεψεν ὀπίσω εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ μαγαζείου.

«Δὲν μοι πιστεύει εἴπε καθ' έαυτὸν ὁ Σανίν Ἐν τούτοις εἰσῆλθεν εἰς τὸ παρακειμένον δωμάτιον, ὅπου εὗρε τὴν κυρίαν Ελεονώραν.